

CHRIS GRABENSTEIN

Traducere din limba engleză de
Meropi Papagheorghe

CORINT JUNIOR

În memoria lui Jeanette P. Meyers
și pentru toți bibliotecarii care ne ajută
întotdeauna să găsim ceea ce căutam

Așa a ajuns Kyle Keeley să fie pedepsit o săptămână. Mai întâi a luat-o pe-o scurtătură chiar prin tufa preferată de trandafiri a mamei lui.

Da, spinii l-au înțepat rău de tot, dar luând-o printre tufe și strivind câteva petunii obținea un avans de cinci secunde față de fratele lui mai mare, Mike.

Știau amândoi unde se află ultimul obiect de care aveau nevoie pentru a câștiga jocul: în casă!

Kyle găsisese deja conul de pin pentru runda din aer liber și era destul de sigur că, la rândul lui, Mike înșfăcase „floarea galbenă”. Doar în luna iunie este plin de pădii.

— Lasă-te păgubaș! strigă Mike în timp ce amândoi se năpusteau pe aleea de la intrare.

Ca o săgeată, Mike trecu pe lângă Kyle și ajunse la ușa înaintea lui, anulându-i avansul temporar.

Da, bineînțeles.

Mike Keeley, la cei șaptesprezece ani ai săi era vedeta liceului la toate disciplinele sportive. Fotbal, baschet, baseball. Oriunde era vorba despre o minge, Mike se pricepea de minune.

Kyle, la doisprezece ani, era departe de a fi vedetă.

Celălalt frate al lui Kyle, Curtis, în vârstă de cincisprezece ani, încă nu reușise să scape din curtea vecinilor, unde dăduse nas în nas cu câinele. Curtis era cel mai isteț dintre frații Keeley, însă pentru runda în aer liber nimerise cartonașul cu provocarea cea mai nesuferită dintre toate: jucăria câinelui din vecini. Odată ce nimereai cartonașul cu „câinele“, trebuia să stai o tură.

Cât despre motivul pentru care cei trei frați Keeley alergau ca bezmeticii prin cartier în acea după-amiază de duminică, înșfăcând diverse lucruri care mai de care mai trăsните, ei bine, mama lor era de vină.

Doar ea fusese cea care le sugerase:

— Dacă vă plictisiți, jucați un joc cu cartonașe!

Kyle a coborât așadar să scotocească prin pivniță după unul dintre jocurile lui preferate: Domnul Lemoncello prezintă: Vânătoarea de Nimicuri Prețioase – de interior și în aer liber. Fusesse un mare succes al domnului Lemoncello, creatorul multor jocuri de excepție. Kyle și frații lui îl jucaseră atât de des când erau mai mici, încât domnul Keeley fusesse nevoit să contacteze firma domnului Lemoncello pentru a face rost de un set de cartonașe de schimb. Provocările de pe noile cartonașe se dovediseră complet diferite, care mai de care mai ciudate, ca de exemplu „chiloții lălâi ai unui adult” sau „o farfurie murdară” și „o coajă putrezită de banană”.

(La sfârșitul jocului, cei care pierduseră trebuiau să pună totul la loc, exact acolo unde găsiseră obiectele respective. Era regula oficială a jocului, tipărită pe interiorul cutiei, și de-asta era cu atât mai important să câștigi!)

În timp ce Curtis era blocat în curtea vecinilor, încercând să negocieze cu dobermanul lor, Twinky, ca să pună mâna pe jucăria lui preferată de ros, Kyle și Mike căutau aceleași două obiecte deoarece, pentru runda finală, toți jucătorii primeau același cartonaș cu ghicitoare.

Ghicitoarea din ziua aceea, deși era un cartonaș peste care Kyle nu mai dăduse până atunci, fusese superușoară.

GĂSEȘTE DOUĂ MONEDE DIN 1982 CARE, ADUNATE, FAC 30 CENȚI, IAR UNA DINTRE ELE NU POATE FI O MONEDĂ DE 5 CENȚI.

Pe bune? Răspunsul era o monedă de 25 de cenți și una de 5, pentru că ghicitoarea preciza că numai *una* nu putea fi de 5 cenți.

Așa că, pentru a câștiga, Kyle trebuia să găsească o monedă de 25 de cenți din 1982, *plus* una de 5 din 1982.

Ceea ce nu era prea greu.

Tatăl lor avea o carafă pentru cidru de mere plină cu mărunțiș, în atelierul lui din pivniță.

De aceea se întreceau Kyle și Mike să ajungă acolo.

Mike se năpusti pe ușă.

Kyle zâmbi.

Îi plăcea la nebunie să se ia la întrecere cu frații lui mai mari. Fiind mezinul familiei, era cam singura lui șansă să-i poată întrece la ceva în mod cinstit. La jocurile cu cartonașe, toată lumea trebuia să respecte aceleași reguli. Era nevoie de puțin noroc cu

zarurile, de ceva istețime și să nimerești un cartonaș bun, dar dacă respectai regulile și erai perseverent, puteai câștiga negreșit.

Mai ales astăzi, când Mike își risipise avantajul alegând traseul obișnuit până în pivniță. Urma să intre pe ușa din față, apoi să se repeadă spre spatele casei, să coboare scările și, de acolo, să se năpustească spre atelierul tatălui lor.

Kyle, pe de altă parte, avea s-o ia pe o scurtătură.

Sări peste câțiva arbuști pătrășoși și deschise cu piciorul o fereastră de la demisol. Auzi ceva pârâind când se cățără cu tenișii pe pervaz, însă nimic nu-l putea opri din drum. Trebuia neapărat sa-l întrecă pe fratele lui mare.

Se strecură prin deschizătura îngustă, ateriză pe podea și, adunându-se de pe jos, se îndreptă către bancul de lucru unde se afla carafa. Vărsă conținutul și începu să scotocească prin mormanul de mărunțiș.

Este!

Kyle găsi imediat o monedă de 5 cenți din 1982. O vârî în buzunarul de la piept, înlăturând dintr-o mișcare toate celelalte monede de 5 și de 10. 2010. 2003. 1986.

— Haide, haide! mormăi el.

Ușa atelierului se izbi larg de perete.

— Ce nai...?

Mike era de-a dreptul surprins să vadă că i-o luase Kyle înainte.

În clipa următoare era în genunchi, scormonind după monede, însă Kyle exclamă dintr-odată:

— Am găsit-o! și înșfăcă de pe jos o monedă de 25 de cenți din 1982.

— Și cea de 5 cenți? insistă Mike.

Kyle o scoase din buzunarul cămășii.

— Ai intrat pe fereastră? se auzi o voce de-afară. Era Curtis, ghemuit lângă straturile de flori.

— Da, răspunse Kyle.

— Țsta era și planul meu. Cea mai scurtă distanță între două puncte este o linie dreaptă.

— Nu-mi vine să cred că ai câștigat! se văită Mike, nefiind *deloc* obișnuit să piardă.

— Ei bine, spuse Kyle, ridicându-se țațoș, n-ai de ales, frate. Iar acum, voi doi, *fraierilor*, trebuie să duceți toate vechiturile astea la loc.

— Eu chiar *nu* o să-i dau înapoi chestia asta lui Twinky! spuse Curtis, arătându-le o bucată de sfoară înnodată și băloasă.

— O, ba da, spuse Kyle. Pentru că ai *pierdut*. Da, sigur, oi fi avut tu *ideea* să intri pe fereastră...

— Ăăă, Kyle? mormăi Curtis. Poate ar fi bine să taci un pic...

— Ce? Haide, Curtis. Nu te oftica și tu. Doar pentru că eu am fost cel care a luat-o pe scurtătură și a deschis geamul cu piciorul și...

— Tu ai făcut asta, Kyle?

Chipul cuiva apăru de partea cealaltă a ferestrei. Era tatăl lor.

— He, he, he, chicoti Mike în spatele lui Kyle.

— Tu ai spart geamul? Tatăl lor părea destul de nervos. Ei bine, ghici cine-o să plătească pentru înlocuirea geamului.

Așa a ajuns Kyle Keeley să rămână fără 50 de cenți din alocație pentru tot restul anului.

Și să fie pedepsit o săptămână.